گفت‌وگو

دنیا حیدری

بررسی گسترش فحاشی در ورزشگاه‌ها و نقش فدراسیون در تداوم آن در گفت‌وگوی «جوان» با نوذر رودنیل

فدراسیون مسئول فحاشی سکوهاست!

مسئول مهار فحاشی یا قربانی مسئولیت تازه؟ این سؤالی است که بعد از اتفاقات اخیر، ذهن بسیاری را به خود مشغول کرده است. درست بعد از صدور احکام دیدار برگزار نشده ملوان - تراکتور. دیدار پرحاشیه‌ای که علاوه بر کمیته انضباطی، مسئولان فدراسیون را هم دست به قلم کرده برای تحریر قوانین جدید تا شاید دیگر شاهد چنین اتفاقاتی در ورزشگاه‌ها و روی سکوها نباشیم. فحاشی روی سکوها و سردادن شعارهای هنجارشکنانه اما صرفاً به بازی ملوان - تراکتور محدود نمی‌شود و سال‌هاست که به گره کوری در فوتبال ایران تبدیل شده است. گره‌ای که شاید تصور شود با وضع قوانین جدید برای همیشه گشوده خواهد شد اما نوذر رودنیل، کارشناس داوری ایران اصلاً چنین تصوری ندارد. خصوصاً که تأکید دارد براساس قوانین، وظیفه کنترل سکوها با نماینده فدراسیون است نه داور. با این حساب به نظر می‌رسد دستورالعمل تازه صادر شده(تذکر برای خاتمه‌دادن به فحاشی‌ها، توقف مقطعی بازی و در نهایت متوقف کردن آن در صورت ادامه فحاشی‌های مستمر و سازمان یافته) بیش از آنکه گامی باشد؛ برای مهار فحاشی‌ها، راهی است برای انداختن توپ به زمین داوران و گذاشتن بار این مسئولیت بر گرده آنها.

فدراسیون فوتبال در واکنش به اتفاقات رخ‌داده در بازی ملوان - تراکتور علاوه بر جریمه دو تیم، دستورالعمل‌های جدیدی نیز وضع کرد. فکر می‌کنید تصمیمات بتواند به فحاشی‌ها پایان دهد؟

خیر. فدراسیون به اشتباه موضوع را متوجه داور کرده است. داور برای قضاوت و اجرای قوانین مسابقه وارد زمین می‌شود، نه کنترل سکوها و برخورد با شعارهای تماشاگران. براساس مقررات بین‌المللی، شعارهای نژادپرستانه، سیاسی و مذهبی ممنوع هستند و فدراسیون‌ها و باشگاه‌ها موظف هستند به برخورد با آنها. اینکه بخواهیم مسئولیت اجرای این موضوع را مستقیماً بر عهده داور بگذاریم نه درست است و نه قانونی. داور در جریان مسابقه وظایف مشخصی دارد و نمی‌توان از او انتظار داشت هم بازی را اداره کند و هم دائماً مراقب سکوها باشد و تشخیص دهد چه کسی چه شعاری می‌دهد و آیا آن شعار سازمان‌یافته است یا خیر.

پس داور در جریان مسابقه تا چه اندازه اختیار کنترل سکوها را دارد؟

داور صرفاً زمانی می‌تواند تصمیم به توقف بازی بگیرد که شرایط ادامه بازی برای خودش، کمک‌هایش یا بازیکنان دو تیم امکان‌پذیر نباشد. مثلاً اگر پرتاب اشیا باعث آسیب‌دیدگی کمک‌های او شود یا فحاشی‌ها به خودش به قدری باشد که حس کند اقتدارش را از دست می‌دهد، می‌تواند اقدام به متوقف کردن بازی کند. البته نه مستقیم، بلکه بعد از مشورت با مسئول فدراسیون یا فیفا. این موارد با شعارهایی که تماشاگران علیه یک قوم، مذهب یا جریان سیاسی سر می‌دهند؛ تفاوت دارد. برخورد با شعارهای نژادپرستانه و توهین‌آمیز وظیفه مستقیم فدراسیون و باشگاه‌هاست نه داور. اگر قرار باشد داور مسئول کنترل شعارهای سکوها باشد، باید مشخص شود بر اساس کدام ماده قانونی و با چه اختیاراتی می‌تواند چنین تصمیمی بگیرد. داور نمی‌تواند تمرکز خود را از زمین مسابقه بردارد و مسئولیت کنترل تماشاگران را هم بر عهده بگیرد. در پرونده ملوان و تراکتور، تراکتور به دلیل حاضر نشدن در زمین مسابقه سه بر صفر بازنده اعلام شد. این موضوع با شرایطی که داور یا مقام رسمی مسابقه به دلیل تهدید امنیت و نبود امکان ادامه بازی تصمیم به توقف آن می‌گیرد، متفاوت است.

بعد از وضع دستورالعمل جدید، این سؤال مطرح شد که چطور تراکتور بابت عدم حضورش در زمین بازی بازنده شد اما این اجازه به داور داده شده که از این پس در صورت تکرار چنین مسئله‌ای بازی را متوقف کند؟

تیم نمی‌تواند خودش تصمیم بگیرد زمین مسابقه را ترک کند. اگر تراکتور به شرایط اعتراض داشت، باید از داور و ناظر می‌خواست مطابق مقررات اقدام کنند. اینکه یک تیم خودش زمین را ترک کند، با تصمیم داور یا مقام رسمی مسابقه برای توقف بازی تفاوت دارد. هر کسی باید در چارچوب اختیارات خودش عمل کند.

اتفاقات اخیر نشان می‌دهد؛ فدراسیون پذیرفته که باید در مواجهه با فحاشی‌های سازمان‌یافته نقش فعال‌تری داشته باشد اما این نقش را به عهده داوران گذاشته است؟

قطعاً فدراسیون باید نقش فعال‌تری داشته باشد، اما نه به این شکل که وظیفه خودش را به گردن داور بیندازد. فدراسیون باید پیش از مسابقات با مدیران باشگاه‌ها جلسه بگذارد و به آنها اعلام کند که شعارهای نژادپرستانه، سیاسی و مذهبی چه پیامدهایی خواهد داشت. باشگاه‌ها باید بدانند و صد البته مطمئن باشند که در صورت بروز هرگونه تخلفی از سوی تماشاگران‌شان، چه عواقبی در انتظار آنها خواهد بود. نمی‌شود فقط دستور صادر کرد و انتظار داشت داور در جریان مسابقه تمام مشکلات را حل کند.

با این حساب نه جرائم در نظر گرفته‌شده بازدارنده خواهند بود و نه قوانین جدید؟

به عقیده من، این مجازات‌ها بازدارنده نیستند. اگر جرائم نقدی و محرومیت‌های درنظر گرفته شده تأثیرگزار بود نباید امروز تا این حد شاهد افزایش فحاشی‌ها از روی سکوها بودیم. وقتی یک باشگاه می‌تواند جریمه نقدی فحاشی هوادارانش را پرداخت کند، تعجبی ندارد که در همچنان روی همان پاشنه بچرخد. حتی کسر امتیاز هم زمانی می‌تواند اثرگذار باشد که قطعی و بدون بازگشت اجرا شود. یعنی هم نوع مجازات ایراد دارد و هم نحوه اجرای آن. مهم‌ترین مسئله برخورد قاطع و مستمر است و بس.

***** فکر می‌کنید مماشات با فحاشی‌ها و شعارهای هنجارشکنانه طی سال‌های اخیر از جمله اتفاقات ورزشگاه آزادی تا چه اندازه در ادامه این روند نقش داشته است؟**

حتماً و خیلی زیاد. وقتی که با یک اتفاق به طور جدی و قاطعانه برخورد نشود، کاملاً طبیعی است که به دفعات تکرار شود. این مماشات‌ها کار را به جایی رسانده که مسئله دیگر فقط کری‌خوانی و توهین به تیم مقابل نیست. متأسفانه مدت‌هاست که سکوها به محلی برای نزاع یا تسویه‌حساب‌های سیاسی، قومیتی و... تبدیل شد که گاهی حتی تمامیت ارزشی کشور را تحت‌الشعاع قرار می‌دهد. مسئله‌ای که به هیچ عنوان قابل قبول نیست و باید با آنها برخورد شود. اگر از همان ابتدا برخورد قاطع صورت می‌گرفت، امروز شاهد تکرار و گسترده‌تر شدن این رفتارها نبودیم. نمی‌شود هر بار اتفاقی رخ بدهد، چند روز درباره آن صحبت کنند و بعد همه چیز فراموش شود. اگر روزی که در آزادی به تمامیت ارزی کشور اهانت شد، شاهد برخوردی قاطع بودیم، امروز آقایان ناچار نبودند برای آرام کردن جو چنین تصمیماتی اتخاذ کنند.

بهتر نیست در گام نخست افراد خاطی و لیدرهای هدایت‌کننده شعارها شناسایی و محروم شوند؟

مسئله اصلی همین است. اساساً باید همین کار انجام شود. باید کسی که فحاشی می‌کند شناسایی شود و اجازه ندهند دوباره به ورزشگاه برگردد. نمی‌شود یک نفر محروم شود و دوباره در ورزشگاه حضور پیدا کند. باید محرومیت واقعی باشد و افراد خاطی برای مدت طولانی از ورود به ورزشگاه منع شوند. دوربین‌ها هم می‌توانند در شناسایی این افراد کمک کنند. در کنار آن، باید با لیدرهایی که شعارهای توهین‌آمیز را هدایت می‌کنند برخورد شود. مسئولیت لیدر تشویق تیم است، نه توهین به تیم مقابل یا مردم یک شهر و...

فکر می‌کنید به راستی باشگاه‌ها توان مدیریت هواداران خود را دارند؟

بله، دقیقاً. بعد از اتفاقات ملوان و تراکتور همه انتظار داشتند در بازی بعدی تراکتور هم حواشی و شعارهایی به وجود بیاید، اما در مسابقه مقابل صنعت نفت آبادان چنین اتفاقی رخ نداد. این نشان می‌دهد، باشگاه می‌تواند با هواداران و لیدرها صحبت و شرایط را مدیریت کند، البته اگر بخواهند. مدیران باشگاه‌ها باید قبل از مسابقه با هواداران داشته باشند و اجازه ندهند چنین اتفاقاتی رخ دهد. نمی‌توان گفت باشگاه هیچ‌نقشی ندارد. حداقل در همین چند هفته به وضوح دیدیم که اگر باشگاهی بخواهد، می‌تواند سکوهای خود را کنترل کند.

اخیراً دامنه این فحاشی‌ها به فوتسال هم کشیده شده و شاهد شعارهای هنجارشکنانه در این رشته هم بودیم. شعارهایی که صراحتاً به تاریخ یک کشور برمی‌گردد، نه یک تیم خاص!

اتفاقاً به همین دلیل است که باید شاهد برخوردهای قاطع باشیم. صرف صدور دستورالعمل نمی‌توان امیدی به برچیده شدن بساط فحاشی‌ها بست. باید قوانین سفت‌وسخت وضع و آن را قاطعانه اجرا کرد. قوانینی چون سقوط تیم‌ها به دسته پایین‌تر بی‌هیچ مماشاتی.

با این حساب چیزی جز اجرای تصمیمات قاطعانه نمی‌تواند به این وضع پایان دهد.

دقیقاً. فدراسیون باید مدیران باشگاه‌ها را جمع و با آنها اتمام حجت کند. باید به مدیران باشگاه‌ها تفهیم شود که مسئولیت کنترل هواداران و لیدرهایشان را بر عهده دارند. سپس مجازات‌های سنگین و جدی تعیین کرده و قاطع و بدون هیچ مماشاتی مجازات‌های درنظر گرفته شده را اجرا کند. اگر قرار است تیمی به دلیل تکرار تخلف با مجازات سنگین یا حتی سقوط به دسته‌های پایین‌تر مواجه شود، باید این حکم قاطعانه اجرا شود. در نهایت نیز باید افراد خاطی شناسایی و برای مدت طولانی از حضور در ورزشگاه محروم شوند. تا زمانی که باشگاه‌ها و افراد متخلف مطمئن باشند اتفاق جدی برایشان رخ نمی‌دهد، نه جریمه نقدی و نه دستورالعمل تازه نمی‌تواند فحاشی را از ورزشگاه‌ها ریشه‌کن کند.

و سؤال آخر اینکه اگر براساس دستورالعمل جدید آوری تصمیم به متوقف کردن بازی بگیرد، تیم متضرر می‌تواند دست به دامان فیفا شود؟

بله. ما یک قوانین داریم، یک مقررات. مقررات را می‌توان تغییر داد اما قوانین را نه. فیفا در چنین مواردی تأکید دارد، داور نباید خارج از چارچوب اختیارات و وظایفی که دارد تصمیم بگیرد. خصوصاً که در قانون برخورد با این قبیل مسائل وظیفه ناظر فدراسیون است.

نگاه

فریدون حسن

اخلاقمداری قانون می‌خواهد

سال‌هاست برای رعایت اخلاق در فوتبال قانون گذاشته می‌شود و سال‌هاست که این قوانین اجرا نمی‌شود. آنها که قانونگذار هستند همتی برای اجرای قوانین خودشان ندارند و آنهایی هم که باید قانون را اجرا کنند و مطیع باشند اینقدر وقیح شده‌اند که دیگر هیچ قانونی جلودارشان نیست. اینگونه است که امروز شاهد افسار گسیختگی اخلاقی در ورزشگاه‌ها هستیم.

بازیکنان به هواداران و تماشاگران توهین می‌کنند و متعاقب آن تماشاگران از خجالت بازیکنان در می‌آیند. عده‌ای هم بجای اینکه کار را از اصل درست کنند قیافه ناراحت به خود می‌گیرند و دم از مقام شامخ مادر و خواهر می‌زنند که در ورزشگاه‌ها مورد عنایت طرفین فحاشی قرار می‌گیرند. گناه و تقصیر این دسته سوم که بخش عمده‌ای از آنها را رسانه‌های دلال‌مآب تشکیل می‌دهند به‌طور حتم بیشتر از دو دسته اول است. چراکه دوتای اول حتی در شرایط بی‌خاصیت بودن قانون و عدم‌جدیت قانونگذار بالاخره جریمه یا محروم می‌شوند اما این دسته سوم که آتش بیار معرکه‌ها هستند با خیال راحت می‌ایستند و به تماشا که چگونه طرفین یکدیگر را پاره‌پاره می‌کنند و بعد می‌روند سراغ سوژه بعدشان.

بگذریم حرف اصلی سر بی‌قانونی است. بله برای رعایت اخلاق در فوتبال ایران هیچ قانونی وجود ندارد. نگاه به این چند خط نوشته موجود در سازمان لیگ یا فدراسیون فوتبال که از سوی کمیته‌های اخلاق و انضباطی نوشته شده نکنید. اینها اگر قانون بود اوضاع اخلاقی فوتبال این نبود. می‌گویند قانون باید جامع و مانع باشد. شما بگویید کدام یک از قوانین مربوط به اخلاق و فرهنگ فوتبال ایران این دو خصوصیت را دارند؟ سال‌هاست کمیته انضباطی جریمه می‌کند هر سال هم میلیاردها میلیارد بابت این جریمه‌ها پول به جیب می‌زند که در مورد سرنوشت این پول‌ها هم می‌توان تحقیقات گسترده‌ای کرد ولی خب فعلاً بحث ما این نیست. حرف این است که اگر قرار بود این جریمه‌ها بازدارنده باشد، باید تاکنون اتفاقی می‌افتاد نه اینکه اوضاع بدتر شود. بازیکن فوتبال می‌گوید فحشم را می‌دهم، قسمت‌های مختلف بدنم را هم به تماشاگر حواله می‌کنم نهایتش این است که جریمه‌اش را می‌دهم. در آن سو هوادار هم می‌گوید می‌روم ورزشگاه و با برنامه‌ریز صورت گرفته از صبح مادر و خواهر بازیکن و خانواده‌اش را مورد لطف قرار می‌دهم، آخرش این است که چند جلسه از حضور در ورزشگاه محروم می‌شوم.

آقایان نشسته در فدراسیون، سازمان لیگ، کمیته انضباطی و کمیته اخلاق خسته نباشید، کلاهتان را بیاندازید بالا این ثمره قوانینی است که طراحی و اعلام کرده‌اید. قوانینی که البته خودتان هم درست اجرایشان نمی‌کنید. قوانینی که نه جامع هستند و نه مانع، قوانینی که صرفاً وضع می‌شوند تا فقط باشند برای خالی نبودن عریضه که اگر درست بودند همان دسته سومی که در بالا از آنها گفتیم به خود جرئت نمی‌دادند که آتش بیار معرکه بی‌اخلاقی در فوتبال باشند.

در یک کلمه ضعف قانونگذاری و ضعف مدیران قانونگذار اصلی‌ترین عامل بروز بی‌اخلاقی‌ها و گسترش آن در ورزشگاه‌هاست. می‌توان مثل تمام سال‌ها، ماه‌ها و هفته‌های گذشته چوب برداشت و بازیکن و تماشاگر خاطی را زد که البته باید زد اما وقتی آب از سرچشمه آلوده است نمی‌توان از پایین دست رودخانه توقع آب شفاف و زلال و سالم داشت. اگر قانون درست وضع شدو درست هم اجرا شد آن‌وقت است که باید توقع محیط سالم و اخلاقی در فوتبال را هم داشت.

گزارش

شیوا نوروزی

نگاهی به چالش عادی‌شدن بی‌اخلاقی در فوتبال

فحاشی را در ورزشگاه‌ها ریشه‌کن کنید

ورزشگاه‌ها مکان‌های امنی هستند برای حضور عموم مردم تا از دیدن مسابقه تیم محبوب خود لذت ببرند و از حضور در این محیط‌های ورزشی خاطرات شیرینی بسازند. اما نباید اجازه داد این مکان‌های امن ورزشی به جایی برای تخلیه احساسات، مشکلات اجتماعی و ناملایمتی‌های زندگی تبدیل شود.

متأسفانه فضای ورزشگاه‌های فوتبال کشورمان سال‌هاست با سر دادن شعارهای زشت و به‌کار بردن الفاظ رکیک مسموم شده و مسئولان برگزاری مسابقات و فدراسیون نیز عملاً کنترلی روی سکوها ندارند. از طرفی متولیان این رشته عزمی هم برای ریشه‌کن کردن بی‌اخلاقی‌ها و پایان‌دادن به شعارهای توهین‌آمیز ندارند و جریمه نقدی و محرومیت تماشاگران نهایت اقدامی است که در برابر این رفتارهای زشت در نظر گرفته می‌شود. جنجال اخیر دیدار ملوان - تراکتور و رأی به محکومیت هر دو تیم، بهانه‌ای شد برای اینکه این موضوع را دوباره مورد بررسی قرار دهیم.

تکرار حواشی

هر کسی فوتبال ایران را بشناسد و حتی جسته‌وگریخته پیگیر اخبار آن باشد، به خوبی می‌داند جنجال‌های سکوها و فحاشی‌های دسته‌جمعی رفتار زشتی است که در همه ورزشگاه‌های سراسر کشور وجود دارد و هر تیم جدیدی هم که به لیگ برتر اضافه می‌شود، هواداران‌شان هم به مرور همان رفتارها را تکرار می‌کنند. تنها تفاوت در شدت و مدل توهین‌هاست.

باتوجه به سبقه فحاشی‌ها در فوتبال ما، با دیدن برنامه بازی‌ها هر هفته می‌توانید پیش‌بینی کنید جنجال‌ها در کدام ورزشگاه‌ها بیشتر از بقیه خواهد بود. یا اینکه کدام بازیکنان باید منتظر استقبال جنجالی هواداران تیم مقابل باشند. حساسیت تیم‌ها و هواداران‌شان به رقبا یکسان نیست و نام تیم‌ها و حضور برخی بازیکنان در زمین تأثیر مستقیمی بر افزایش شعارهای توهین‌آمیز دارد.

وضعیت قرمز

مسموم بودن فضای فوتبال به یکی، دو سال اخیر مربوط نمی‌شود. بلکه باید اعتراف کنیم در دو دهه گذشته سقوط آزاد فوتبال‌مان از نظر اخلاقی شدت گرفت و مدیران هم با وعده و وعید و شعارهای دهان‌پرکن شاهد و ناظر این سقوط آزاد بودند و البته هستند! اینکه یک بازیکن یا مربی پیش از شروع مسابقه، بعد از اتمام بازی و حتی تا زمانی که بازیکن از ورزشگاه خارج شود، چند ساعت مورد بی‌احترامی قرار بگیرد، با هیچ منطق، تفکر و عقیده‌ایی همخوانی ندارد. از طرفی عادی شدن شعارهای زشت روی سکوها آفتی است که فوتبال ایران را فرا گرفته و برای نجات این رشته از ورطه بی‌فرهنگی هیچ اقدام مؤثری صورت نگرفته است.

دامنه حواشی هر فصل گسترده‌تر می‌شود و بازی به بازی از شهری به شهری دیگر انتقال پیدا می‌کند. نکته تلخ‌تر ماجرا اینکه جدا از توهین به بازیکنان و تیم‌ها، شعارهای قومیتی نیز بعضاً در برخی ورزشگاه‌ها و بازی‌های حساس سرداده می‌شود و این مسئله چالش فحاشی‌ها را جدی‌تر کرده است. این ناهنجاری بزرگ مدت‌هاست از کنترل خارج شده و هراز چندگاهی تقابل برخی تیم‌ها مسبب تکرار توهین به تیم‌ها و هموطنان‌مان می‌شود.

جریمه‌های بی‌اثر

محکومیت و جریمه همزمان ملوان و تراکتور، اعتراض هر دو باشگاه را به‌همراه داشت و درواقع هر دو تیم مقصر شناخته شدند! تراکتور بعد از ترک زمین و امتناع از بازی مقابل ملوان سه بر صفر بازنده شد و ملوان میزبان مسابقه هم به خاطر فحاشی تماشاگرانش ۲ امتیاز مهم را از دست داد و لیدرهایش نیز محروم شدند. طبیعتاً هر دو باشگاه برای شکستن این رأی سراغ استیناف می‌روند و باید منتظر تصمیم این کمیته باشیم. اما این اولین‌باری نیست که کمیته انضباطی بابت فحاشی رأی به کسر امتیاز می‌دهد. وجه اشتراک آرا صادر شده بی‌تأثیر بودن آنها در رفتارهای بعدی هواداران تیم‌ها بوده است.

دستورالعملی که کمیته انضباطی اخیراً برای مبارزه با بی‌اخلاقی‌ها در ورزشگاه‌ها صادر کرده در نگاه اول جدید و قاطع به نظر می‌رسد. ولی با اندکی جست‌وجو معلوم می‌شود این اولین دستورالعمل این کمیته نبوده و خبری از تأثیرگذاری هشدارهای انضباطی نشده است. آذرماه سال گذشته بود که کمیته انضباطی در بیانیه‌ایی به باشگاه‌ها نسبت به فحاشی هواداران منتسب به آنها هشدار و اخطار کسر امتیاز داد: «مطابق با ماده ۸۵ مقررات انضباطی فدراسیون فوتبال، مسئولیت تمامی رفتارها، تخلفات و اقدامات هواداران در جریان مسابقات، از جمله توهین، فحاشی و رفتارهای اخلال‌گرایانه، برعهده باشگاه میزبان بوده. بر اساس ماده ۲۸ مقررات مذکور، «کسر امتیاز» به عنوان یکی از شدیدترین ضمانت‌های اجرایی انضباطی، در صورت احراز تخلفات مکرر و سازمان‌یافته هواداران که منجر به نقض نظم و اخلاق ورزشی شود، قابل اعمال خواهد بود.» فصل گذشته و پیش از نیمه‌کاره ماندن لیگ به دلیل شرایط خاص کشور، بی‌احترامی‌های زیادی در ورزشگاه‌ها مشاهده شد ولی تهدید کمیته انضباطی به اجرا درنیامد. هنوز جوهر دستورالعمل جدید و رأی صادره برای تراکتور و ملوان خشک نشده بود که حواشی از فوتبال به فوتسال کشیده شد و تماشاگران منتسب به تیم مس سونگون در مقام دفاع از تیم فوتبال تراکتور درآمدند.

در سال‌های گذشته هم شاهد کسر امتیاز «موردی» از برخی تیم‌ها بابت توهین تماشاگران‌شان بودیم ولی باز هم کسی متنبه نشد. در مردادماه سال ۱۳۹۲ (فصل ۱۳۹۲ - ۱۳۹۳) هتاکی تماشاگران موجب کسر امتیاز ۳ تیم شد؛ استقلال، ملوان و سایپا. درواقع فحاشی هواداران منتسب استقلال، ملوان و سایپا به تیم‌های سپاهان، داماش و راه‌آهن موجب شد کمیته انضباطی از هر تیم یک امتیاز کسر کند. نکته جالب اینکه پس از شکایت باشگاه‌ها به کمیته استیناف، این کمیته رأی به بخشش سایپا داد و رأی استقلال و ملوان را تأیید کرد. سایپا به جای کسر یک امتیاز به برگزاری یک بازی در زمین بی‌طرف محکوم شد. مورد معروف دیگر کسر ۲ امتیاز از پرسپولیس بود؛ در سال ۱۳۹۱ و جدال پرسپولیس و داماش، وقتی بازی در وقت‌های اضافه پیگیری می‌شد فحاشی علیه داور مسابقه باعث شد، بازی نیمه‌تمام بماند. پرسپولیس نه‌تنها ۲ امتیاز از دست داد بلکه نتیجه بازی نیز ۳ بر صفر به سود داماش اعلام شد.

راه‌حل چیست؟

صدور بیانیه و دستورالعمل ساده‌ترین کاری است که از دست فدراسیون و ارکان قضایی‌اش برمی‌آید. در گیرودار صدور بیانیه و وعده دادن آقایان، این فوتبال است که هر روز و هر هفته بیش از پیش دچار تنزل اخلاقی و فرهنگی می‌شود. نکته حائز اهمیت ماجرا بی‌تأثیر بودن جریمه‌ها و محرومیت‌های درنظر گرفته شده از سوی کمیته انضباطی است. در سال‌های اخیر تشدید جرائم مالی برای متخلفان بیش از پیش در دستور کار این کمیته قرار گرفته در حالی که سرو ته بسیاری از تخلفات را نمی‌توان و نباید با پرداخت جریمه نقدی هم آورد. از سوی دیگر ملغی یا وتو شدن آرا صادره کمیته انضباطی از سوی کمیته استیناف اثربخشی جریمه‌ها و محرومیت‌ها را به حداقل رسانده است. چه بسا رأی صادره برای دیدار تراکتور - ملوان نیز دستخوش تغییر شود. بی‌احترامی، شکستن حرمت‌ها و توهین به هموطنان در ورزشگاه‌ها موضوعی نیست که از کنارش رد شویم و منتظر جنجال‌های جدید بمانیم. صیانت از شأن فوتبال و منزلت هواداران، بازیکنان و اهالی فوتبال و برقراری امنیت روانی آحاد مردم در ورزشگاه‌ها وظیفه مهمی است که فدراسیون، سازمان لیگ، کمیته انضباطی و عوامل برگزاری مسابقات نسبت به آن مسئول‌اند. اعمال مقرارت سختگیرانه، اجرای دقیق و بدون اغماض قوانین انضباطی، برخورد قاطعانه و حمایت همه ارکان فوتبال و ورزش از آرا صادر شده، تنها راه‌حلی است که با آن می‌توان روی بی‌اخلاقی‌ها خط قرمز کشید و امنیت و سلامت را به ورزشگاه‌های فوتبال بازگرداند.